

os allesammen og har saa grumme meget i Hovedet med at skulle være, hvor det rigtigt kniber; en Rolle, som jeg kunde tænke mig; at en eller anden Nationalbankdirektør kunde ønske at spille. Det vilde efter min Mening indeholde en stor Fare for Udviklingen af vort Bankvæsen. Derfor mener jeg, at der maa bestaa en meget nøje Sammenhæng mellem den Ordning, vi skaber for Nationalbanken, og Ordningen af vore øvrige Banker. Vi skal ogsaa ved vor Banklovgivning, helt bortset fra Oktrojen, søge at gøre vort til at opdrage vore store Privatbanker til at være likvide, saadan som det er sket i England, og til ikke altid, naar der er Kriseforhold eller Tendens til saadanne, straks at løbe til Nationalbanken og stole paa den.

Alt dette gør, at jeg mener, man hovedsagelig bør stille sig paa det samme Standpunkt, som det ærede Medlem fra Æbeltoft indtog. Mit Parti vil ikke kunne være med til at gøre disse Oktrojbestemmelser permanente, men ingen skal være villigere end jeg til at anerkende — og det stemmer ogsaa med, hvad jeg tidligere har udviklet —, at under ekstraordinære Forhold, ja, selv om Forholdene ikke var nær saa ekstraordinære, som de er nu, for slet ikke at tale om under saa overordentlig ekstraordinære Forhold som de nuværende, bør Nationalbanken stilles saaledes, at den kan hjælpe os ud over den vanskelige Situation, at den virkelig fuldt ud kan være den store Kreditgiver, den store Redningsmand. Jeg vil derfor under den nuværende Situation være med til at give meget vidtgaende Lempelser overfor Nationalbanken, thi netop under saadanne Forhold er det Bankens Pligt og naturlige Opgave at komme Erhvervslivet til Hjælp. Noget andet er at gøre disse Bestemmelser permanente. Jeg forstaa ogsaa meget vel, naar man fra Nationalbankens Side hævder, at saaledes som Forholdene former sig, er de to Aar, for hvilken den kongelige Resolution ifølge Loven højst kan gælde, en noget knap tilmaalt Tid at afvikle i. Jeg mener, at Nationalbanken har et ubetinget Krav paa at faa en rigtig Tid til Afvikling. Thi naar Banken skal til at afvikle en saa uhyre Seddelmængde, som det nu vil være nødvendigt at udstede, vil det betyde, at de, der modtager disse Sedler till Laans, skal afvikle dem, og derfor maa man, ikke alene af Hensyn til Nationalbanken, men navnlig ogsaa af Hensyn til Laantagerne hos den, give en rundelig Frist til Afvikling, til at komme tilbage til normale Forhold. I saa

Henseende har Nationalbanken Krav paa nogen Sikkerhed. Den maa ikke have Uvisheden svævende over sit Hoved. Jeg kan derfor godt forstaa, at den viger tilbage for at gaa videre, naar den mener, det kan ske, at der pludselig bliver sagt: Nu træder de gamle Bestemmelser i Kraft, nu maa vi i Huj og Hast, om 1½ Aar — maaske varer Krigen endnu til den Tid, det ved jeg ikke —, til at søge at afvikle disse Sedler. Derfor mener jeg, man kan gaa ind paa — og det synes mig at falde i Traad med, hvad det ærede Medlem fra Æbeltoft sagde — under den nuværende Situation at give vidtgaende Lempelser og en rundelig Afviklingsfrist.

Fremdeles mener jeg, at man maa kunne føje Nationalbanken i, naar det er et Ønske fra dens Side, at lade Handelsministeren herefter være Bankkommissær. Jeg maa bekende, at jeg synes, det er en ganske naturlig Ordning. Jeg har selv her i Salen peget paa, at muligt burde den Bankinspektør, man ønsker at indføre, lige saavel have at føre Tilsyn med Nationalbanken som med de øvrige Banker, netop paa Grund af den Sammenhæng, der efter min Mening bestaar i et Lands hele Bankvæsen. Men naar man ikke vil det — maaske fordi man mener, at Nationalbanken er noget saa umaadeligt fint, at man ikke uden videre kan stille den under en Embedsmand i et Ministerium, naar den hidtil har sorteret under en saa højt stillet Person som selve Justitsministeren —, forekommer det eneste naturlige mig at være, at Handelsministeren bliver Bankkommissær. Dette hænger sammen med den Grundbetragtning, at Bankvæsenet ikke bør udparcelleres paa forskellige Ministerier. Det var allerede efter min Mening et stort Fremskridt, at vi fik Sparekasserne lagt ind under det samme Ministerium, som havde med Bankerne at gøre, og jeg synes, det er lige saa naturligt og falder godt i Traad med dette, at man nu endelig bestemmer sig til at gøre det, som vel oprindeligt var Tanken, at lægge Nationalbanken ind under Handelsministeriet.

For nu at resumere, hvad jeg mener, man kan gaa ind paa, vil jeg sige, at det er under den nuværende Situation at give om ikke netop disse, saa andre vidtgaende Lempelser til Nationalbanken og ikke alene at finde sig i, men med Glæde se, at Nationalbanken under de nuværende Forhold ekstraordinært optræder som stor Laangiver og bidrager sit til at hjælpe Samfundet ud over Vanskelighederne, og